

Elverhøj

Jeg var mig en fattig ungersvend,
der ville ride til hove;
jeg tøvede mig under elverhøj,
og lagde mig der til at sove.

Siden jeg hende først så.

2. Jeg lagde mit hoved til elverhøj,
mine øjne de finge en dvale;
der kom gangende jomfruer to,
som gerne ville med mig tale.

3. Den ene klapped mig ved hviden kind,
den anden hvisked mig i øre:
“Stat op, favren ungersvend,
om du vil dansen røre.”

4. “Vågn op, favren ungersvend,
om du vilt dansen røre;
mine jomfruer skulle for dig kvæde
det fejreste, dig lyster at høre.”

5. Den ene begyndte en vise at kvæde
så favrt over alle kvinder;
striden strøm den stilles derved,
som før var van at rinde.

6. Striden strøm, den stilles derved,
som før var van at rinde;
alle de fiske, i floden svam,
de lekte med deres finne.

7. Alle de fiske, i floden svam,
de legte med deres hale;
alle små fugle i skoven var,
begyndte at kvadre i dale.

8. “Hør du, favren ungersvend,
og vilt du hos os blive,
da ville vi kende dig bog og rune,
dertil at læse og skrive.”

9. “Jeg skal lære dig bjørn at binde
og bassen op til eg;
dragen, som ligger på det megen guld,
skal rømme af landet for dig.”

10. De dansed ud, og de dansed ind
alt i den elverfærd;
alt sad favren ungersvend
og støtted sig på sit sværd.

11. “Hør du favren ungersvend,
vil du ikke med os tale,
da skal sværd og hvassen kniv
lægge dit hjerte i dvale.”

12. Havde Gud ikke gjort min lykke så god,
at hanen havde slaget sine vinger,
da havde jeg blevet i elverhøj
alt hos de elverkvinde.

13. Thi råder jeg nu hver danersvend,
som ville ride i skove,
han tøver sig ikke under elverhøj
og lægger sig der til at sove.

14. Thi råder jeg nu hver ungersvend,
som ville ride til gilde,
han tøver sig ikke under elverhøj,
der havde jeg nær faret ilde

Vísan “Jeg lagde mit hoved til elverhøj” er úr Danske kæmpe- og folkeviser. Her er hon trý ørindir fleiri: 1., 13. og 14. ørindi, sum eru úr uppskrift úr Funningsfirði. jd.